

I Lucy

Moet dit echt?

Ik bedoel, ik snap dat het moet, maar kan het niet straks? Jullie vertellen me net... Ik kan het niet hardop zeggen. Josephine? Ik word gek. Ik denk echt dat ik gék word.

Ik wil hier weg. Jullie kunnen me niet vasthouden. Luister, ik wil al jullie vragen wel beantwoorden, maar ik moet vreselijk nodig plassen. Ik zit hier al een uur! Mag ik alsjeblieft eerst even naar de wc? Josephine is dood. Dood! Onder aan de klif, zeggen jullie? Ik snap het niet... Is het echt zo? Is het echt? Ik – ik... Mag ik gaan?

[...]

Bedankt dat ik eerst naar de wc mocht. Goed, wat was uw vraag ook alweer? O ja. Waar we gisteravond waren. We waren uit. Op de boulevard. Of we hebben gedronken? Wat denkt u zelf? Brave meisjes zoals wij?

Nee, dat hoeft u niet op te schrijven, dat was een grapje. Natuurlijk hebben we wel gedronken. Niet veel. Een paar shotjes bij de caravan. Wat gin-tonic tijdens het uitgaan, een stuk of drie.

Vier. Vijf, misschien... Het was de laatste avond, mag het misschien? En zo sterk was-ie niet: ieniemienie-beetjes schonken ze. Niet genoeg om er een nacht van te maken waarvan we ons niets meer herinneren, zou Josephine zeggen.

Nou, als jullie het per se willen weten: Josephine had 'm aardig geraakt. Op het eind moesten Isolde en ik haar naar de taxi dragen, omdat ze niet meer op haar benen kon staan.

Isolde ja. Isolde ten Vroede.

Zit zij in de kamer hiernaast? Is dat wie ik zo hoor huielen? Mag ik haar spreken? Ik moet haar echt even zien. Ze zal vast weer helemaal doordraaien.

Hoezo nog niet?

Onze verhalen afzonderlijk van elkaar horen? Ha! Nu doet u net alsof er afzonderlijke verhalen zijn. Luister dan, er is maar één verhaal en dat is dat Josephine vannacht zo dronken was dat ze amper recht kon lopen. Daarna is ze naar bed gegaan en het volgende moment werden Isolde en ik opgehaald door de Spaanse politie. Nou, is dat wat jullie willen horen?

Wacht. Maar – u denkt toch niet...

Wat verschrikkelijk...

U denkt toch niet dat Josephine vannacht uit de caravan is geslopen en daarna met haar dronken hoofd van de klif is gevallen?

2

Lucy

Zaterdagavond 23.45 uur

De laatste 5 uur en 52 minuten van Josephine Donkers

‘Maak er maar een dubbele van!’

Ik wapper met de creditcard van Josephine naar het barmeisje dat zich net heeft omgedraaid om glazen om te spoelen. Ze steekt haar hand op om te laten zien dat ze me gehoord heeft.

Ik had mezelf voorgenomen niet te veel te drinken om niet over een paar uur met een kater in het vliegtuig te zitten, maar fok it. Met een beetje geluk ben ik zo brak dat ik tijdens de vlucht naar huis lekker lig te slapen.

Ik snuif de lucht van verschaald bier, goedkope parfum en plakkerige hitte nog eens diep in.

Ik heb zin om naar huis te gaan.

Ik ben het zat. Wat de vakantie van ons leven had moeten worden, is uitgedraaid op een grote teleurstelling.

Over mijn schouder kijk ik naar Isolde en Josephine die aan de rand van de dansvloer staan. Isolde doet haar best maat te houden op ‘Bodak Yellow’ van Cardi B., terwijl ze op goed geluk een paar woorden mee rapt.

Jaren geleden vond ik het grappig, nu vind ik het vooral pijnlijk: een meisje met twee enorme huizen dat straat probeert te doen.

Naast Isolde ziet Josephine eruit alsof ze net uit bed is gerold. Ze heeft Christophers shirt aan, een oversized geval waarin ze verzuipt en een hysterisch dure spijkerbroek die om haar magere benen lubbert. Haar asblonde haren heeft ze in een rommelige knot op haar hoofd geknoopt.

Donkere kringen onder haar ogen.

Vlekken op haar wangen.

Ze is amper bijgekleurd door de zon de afgelopen dagen.

Ik durf te wedden dat Isolde er hetzelfde over denkt als ik.

Niets van zeggen. *Allang blij dat ze mee is.*

Wanneer het barmeisje de gin-tonics voor me neerzet, schuif ik het volste glas naar mezelf toe. Met een air alsof ik dit dagelijks doe, leg ik de creditcard op het pinautomatje. De laatste avond is op mijn kosten, zei Josephine net voor we weggingen. De enige avond die je met ons doorbrengt, zul je bedoelen, dacht ik. Maar ik zei het niet.

‘PUT YOUR HANDS UP!’ brult een zweterige dj.

Isolde bokst met haar handen in de lucht en zet haar meest kwaai gezicht op. Josephine doet niet eens moeite om mee te doen.

Ik heb me voorgenomen er niets meer van te vinden. Wat ontzettend moeilijk is. Want die slappe, uitgebluste, ik-benzo-moe-gaan-jullie-maar-Josephine irriteert me mateloos.

Zes dagen in een stacaravan op camping Acantilado is het meeste wat onze vriendschap nog kan hebben. Ik denk dat ik voor ons alle drie spreek als ik zeg dat de rek eruit is.

Ik zou het jammer moeten vinden: onze vriendschap is zo snel doodgebloed dat reanimeren geen zin meer heeft. Maar eerlijk gezegd ben ik vooral opgelucht.

Na al die schooljaren brave meisjes te zijn geweest, is onze houdbaarheidsdatum verstreken.

Hierna scheiden letterlijk onze wegen: Isolde gaat studeren in Leiden, ik ga de rest van de zomer aan de slag als afwashulp in het restaurant waar ik een bijbaantje heb en Josephine zal zich moeten opmaken voor weer een examenjaar nadat ze haar eindexamens grandioos heeft verknald.

Ik klem de glazen tussen mijn vingers en wurm mezelf tussen de dansende massa naar Isolde en Josephine.

Heel even voel ik medelijden als ik Josephine daar zie staan: wankelend op haar benen, duidelijk met een drankje te veel op.

Ik geef Isolde haar gin-tonic en draai me om naar Josephine, die houvast heeft gevonden bij een paal. ‘Zal ik die van jou maar weer opdrinken?’

‘Hè? Hoezo?’ vraagt ze. Het komt eruit als: *hehoesooo.*

Haar oogleden plakken aan elkaar alsof er draadjes lijm tussen zitten. ‘Ik – Ik wil gewoon naar –’

Irritatie vlamt in me op.

Weg is het medelijden.

‘Ja ja,’ onderbreek ik haar. ‘Chill. We gaan zo.’

Het is nog niet eens middernacht. De meeste mensen komen nu pas de club binnen. Ik klink mijn glas hard tegen dat van Isolde en giet de alcohol in een paar slokken naar binnen.

Ik gooi mijn hoofd in mijn nek en sluit mijn ogen. De opzweepende dreunen van de muziek nemen mijn hartslag over. Als vanzelf beginnen mijn voeten en armen te bewegen.

And I pay my mama bills, zing ik mee. De woorden rollen van mijn tong. *I ain’t got no time to chill.*

Opeens hoor ik Isolde gillen.

‘Joos! Joos! Wat doe je!’

Met een ruk draai ik me om.

Josephine ligt gestrekt op de vloer: lijkbleek en met haar ogen gesloten.

Isolde schreeuwt. Ze valt op haar knieën naast haar en trekt paniekerig aan Josephines arm. ‘Joos! Josie!’

Zo gaat het altijd.

Zo is het altijd gegaan.

Isolde gilt en schreeuwt en gaat vol in de paniekmodus, waardoor ik wel kalm moet blijven om haar rustig te krijgen.

Ik zak door mijn knieën en tik een paar keer mijn vingers tegen Josephines wang alsof ik een propje wegschiet.

‘Josephine. Hé. Hé! Word eens wakker.’

Niets.

Met mijn duimen duw ik haar oogleden omhoog omdat dat is wat mensen doen in series.

Ik zie veel oogwit, maar ook Josephines belachelijke – onvoorstelbaarwatmooizijndatlenzen? – blauwe ogen. Ik heb geen idee of dat een goed teken is. Dat vertellen ze je er nooit bij in series.

Met mijn rechterhand sla ik op haar wang.

Kort.

Hard.

PETS!

Mijn vingers tintelen ervan.

‘Aaaaaauu!’

Josephine geeft een teken van leven en even is dat popperige gezicht van haar vol harde lijnen en pijnrimpels. Aan haar arm trek ik haar rechtop.

‘Wat doe jij nou?’ Met een pijnlijk gezicht wrijft ze over haar wang.

‘Wat doe ik nou?’ vraag ik. ‘Wat doe jíj nou? Ik was aan het dansen en – bam! – opeens lag je daar.’

Verdwaasd kijkt Josephine om zich heen, alsof ze het zelf ook niet snapt. ‘Ik werd opeens heel duizelig.’

‘En dan ga je zomaar tegen de vlakke?’ Isoldes stem klinkt minstens twee octaven te hoog. ‘Dat is niet normaal, hoor. Kom, we gaan naar de EHBO.’

‘Voor wat?’ Even denk ik dat Josephine echt schrikt, maar dan zie ik dat ze maar doet alsof. ‘Omdat ik iets te veel heb gehad vanavond?’

Ze hijst zichzelf overeind en kijkt ons aan.

Even lijkt ze weer op de Josephine van voordat ze wat met Christopher kreeg, de Josephine die de hele wereld aankon, het wildste brave meisje dat ik ken.

‘Ik had gewoon nooit mee moeten doen met die shotjes van Lucy. Eigenlijk is het allemaal háár schuld.’

‘Doe nou maar niet zo.’ Isolde is nog niet steeds overtuigd. ‘Je moet je echt even laten checken door een dokter.’

‘Je bent mijn moeder niet.’ Josephine rolt haar ogen naar mij.

Eigenlijk zou ik moeten zeggen: Isolde heeft gelijk.

Flauwvallen uit het niets is niet normaal. Maar in plaats daarvan schiet ik in de lach. ‘Het is niet mijn schuld dat je niets meer kunt hebben.’ Ik hef het glas en sla Josephines gin-tonic in een paar teugen achterover. ‘Laten we maar gaan dan.’

Buiten is het haast nog warmer dan binnen. Op de boulevard staan plukjes mensen dronken te zingen en leuzen te scanderen.

Josephine hangt zwaar aan mijn arm.

Ze heeft moeite om recht te lopen.

‘Jullie weten toch hoeveel ik van jullie hou, hè?’ zegt ze dan opeens. Het klinkt akelig serieus. Het klinkt alsof ze het al veel langer wilde zeggen, alsof ze nu pas de moed ervoor heeft verzameld. Zichzelf moed heeft ingedronken.

Ergens voelt het fijn, maar ik voel me er vooral ontzettend opgelaten door.

‘Natuurlijk, dronken lorrie. Wij houden ook heel veel van jou. Nou, hup. Doorlopen.’

‘Ik meen het. Ik hou echt van jullie.’ Met een ruk staat Josephine stil. Dat wil zeggen, probeert ze stil te staan. Haar voeten werken niet helemaal mee, waardoor ze onhandig een paar extra pasjes moet zetten voordat ze helemaal stilstaat. Haar ogen staan glazig door de drank, maar ook verrassend scherp als ze me aankijkt. ‘Heb je ooit tegen me gelogen, Luus?’

‘Wow!’ Overdreven zwaai ik met mijn hand voor mijn gezicht. ‘Ik zou nu tegen je liegen als ik zou zeggen dat je een prima adem hebt. Wat heb jij stiekem allemaal achterovergeslagen, joh? Die walm komt echt niet van die paar drankjes.’

‘Ik meen het,’ zegt Josephine.

‘En denk je dat ik het niet meen? Ik zou als ik jou was maar extra goed je tanden poetsen straks.’

‘En jij, Ies?’ Josephine draait zich om naar Isolde. ‘Heb jij ooit tegen me gelogen?’

Voordat Isolde kan antwoorden, begint Josephine zich al te verontschuldigen. ‘Sorry! De laatste tijd, bedoel ik. Over al die eerdere shit hebben we het niet meer. Luus, hou op met lachen!’

‘Ja, sorry!’

Ik kan het niet helpen. Als iets ongemakkelijk is, begin ik te lachen. En er is weinig zo ongemakkelijk als een dronken Josephine die begint over wat Isolde ons vorig jaar allemaal heeft wijsgemaakt.

Ik geloof dat daar onze breuk al is ontstaan.

Dat is de pest met liegen.

Het enige wat je ermee bereikt, is dat je niet langer meer wordt geloofd als je daarna de waarheid spreekt.

‘Kom,’ zegt Isolde. Ze doet net alsof ze Josephine niet gehoord heeft. ‘Als we een beetje opschieten, kunnen we nog mee. Taxi!’

‘Ik meen wat ik zeg,’ begint Josephine nog een keer. ‘Ik hou echt van jullie. Jullie zijn mijn zelfgekozen familie, mijn lieve brave meisjes. Dat mogen jullie nooit vergeten, oké?’

‘Vergeet jij straks maar niet om een fles water leeg te drinken voordat je gaat slapen,’ zeg ik. ‘Anders is die kater morgenvroeg niet te doen. Sí, tres personas, taxichauffeurte. Camping Acantilado. En een beetje rápido, por favor.’